

Deklica vstani!

Evangelij dvajset tretje pobinkošne nedelje

Mt 9,18-27.

Ko je odgovarjal Jezus Janezovim učencem, zakaj da se oni in farizeji večkrat postijo, njegovi učenci pa ne, glej je pristopil neki načelnik shodnice, pade predenj in pravi: "Moja hči je pravkar umrla. Toda pridi, položi roko nanjo in bo živela."

Jezus vstane in gre z njim, in učenci ga spremljajo.

In glej, žena, ki je na krvotoku trpela dvanaest let, je pristopila od zadaj in se dotaknila robu njegove obleke. Mislila si je namreč: "Ako se dotaknem le njegove obleke, bom ozdravela". Jezus se obrne, jo pogleda i nreče: "Zaupaj hči, tvoja vera te je ozdravila". In žena je bila zdrava od tiste ure.

Ko je tedaj Jezus prišel v načelnikovo hišo in videl piskace in razburjeno množico, je rekel: "Umaknite se, zakaj deklica ni umrla, ampak spi". In posmehovali so se mu. Ko je pa množica bila odpravljena, je vstopil in deklico prijel za roko in je vstala.

In glas o tem je šel po vsej tisti deželi.

Tri mrtve berem, da je obudil Jezus:

Tam v Betaniji je z močnim glasom zaklical v grob: "Lazar, pridi vun" In umrli je prišel vun, povezan na nogah in rokah s povoji, in njegov obraz je bil ovit s prtom. In je rekel Jezus okrog stoječim: "Razvežite ga, in pustite, naj hodi".

Ko je prišel Jezus drugikrat v mesto z imenom Najm, in so šli z njim njegovi učenci in mnogo ljudstva, glej so srečali pri mestnih vratih mrtvaški izprevod. Nesli so pokopat edinega sina materevdove, ki je obupno jokala. In je Jezus pristopil, dotaknil se je nosil in rekel: "Mladenič, rečem ti: Vstani" In mrtvi je sedel in je začel govoriti; in Jezus ga je dal njegovi materi.

Spet drugič berem, da je prijel Jezus mrtvo Jajrovo hčerko za roko, in ji dejal — kakor natančneje poroča evangelist sveti Marko — "Talita kumi — Deklica vstani!" In njen duh se je vrnil in je takoj vstala.

S svojimi čudeži Jezus ni hotel predvsem lajšati človeškega telesnega in zemeljskega gorja, marveč je hotel predvsem zbuditi ljudi v nadnaravno duhovno življenje vere in življenja po veri.

V nadnaravno, duhovno, versko življenje nas Jezus še vedno kliče, saj je vedno isti, včeraj, danes in vekomaj. Le dobro prisluhni in boš razločno slišala in boš slišal: "Talita, kumi — Deklica vstani!" in: "Mladenič, rečem ti: Vstani!"

Evangeljsko misel naj nam pove danes Bogomila, ki je tako rada imela svojega Črtomira in ga v znanem Prešernovem Krstu pri Savici takole vabi:

Iz spanja svojga, Črtomir, se zbudi!
Slovo daj svoji strašni, dolgi zmoti!
Po potih se noči temne ne trudi!
Ne stavi v bran dalj božji se dobroti
in njene milosti dni ne zamudi!

Cerkveni koledar

12. novembar — dvajset tretjo pobinkošna nedelja — slovenske božje službe na Paternalu, Avalos 250, po navadi dopoldne ob desetih in popoldne ob štirih.

13. november — ponedeljek — spomin mladega poljskega redovnika-jezuita Stanislava Kostka.

14. november — torek — spomin svetega Jozafata Kunceviča, Rusa, velikega borilca za zedinjenje vzhodne in zapadne Cerkve, ki je bil zaradi tega svojega prizadevanju tudi nasilno umorjen dne 12. novembra 1623 v mestu Vitebsk.

15. november — sredo — spomin svetega Leopolda, avstrijskega mejnega grofa.

16. november — četrtek — spomin svetega opata Otmarja.

17. november — petek — spomin slavnega škofa Gregorja, imenovanega Čudodelnik.

18. november — sobota — obletni spomin posvetitve obeh rimskih cerkva svetega Petra in Pavla.

19. november — dvajset četrta pobinkošna nedelja, v naši cerkvi na Paternalu, ki je hkrati redovna cerkev očetov Kamilov, praznik Matere božje dobrega zdravja — ob desetih slovesna peta sveta maša, popoldne ob štirih pa slovenske šmarnice, kakor po navadi.

Cerkvena kronika

Bratovščini Živega rožnega venca se je priglasilo doslej 39 članov in 43 članice, to je skupno 82 bratov in sestra. V krajšem času se bo bratovščina organizirala in si izvolila svoje starešinstvo. Prijave sprejema še Slovenska katoliška misija, Avalos 250.

Četrta skrivnost svetega rožnega venca: Ki si ga Devica v templju darovala

Marija, prostovoljno pokorna judovski postavi očiščevanja, obljudbljam Ti, da hočem biti tudi jaz brez praznega izgovarjanja pokoren vsaki božji in cerkveni postavi, vedoč, da je to zame najboljše.

Ljubeznjivo dete Jezus, ki Te je starček

Simeon s tolikim veseljem vzel v naročje, v duhu Te objemam, molim in poljubujem!

Jezus, "luč v razsvetljenje nevernikov", razsvetli mojo vbogo pamet, da bom spoznal Tvoje nauke in zapovedi. Pomagaj nam vsem, da bomo mogli zapustiti temo nevednosti, grehov in hudobije. Naj nam vendar že enkrat zasveti svetloba Tvojega evangelija!

Ki si postavljen po Simeonovi prerokbi mnogim v padec in mnogim v vstajenje, o katerem je isti starček prerokoval, da mu jih bo mnogo nasprotovalo — vedno hočem biti na Tvoji strani, študirati, spoznavati in braniti hočem Tvoje nauke in zapovedi, Tebe in Tvojo Cerkev. Amen.

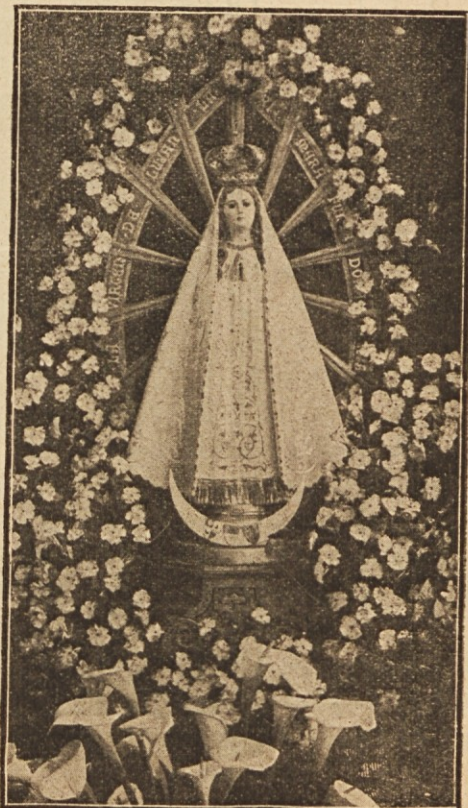
Malo katekizma za naše male

Takole naj moli Tvoj otrok vsako jutro:

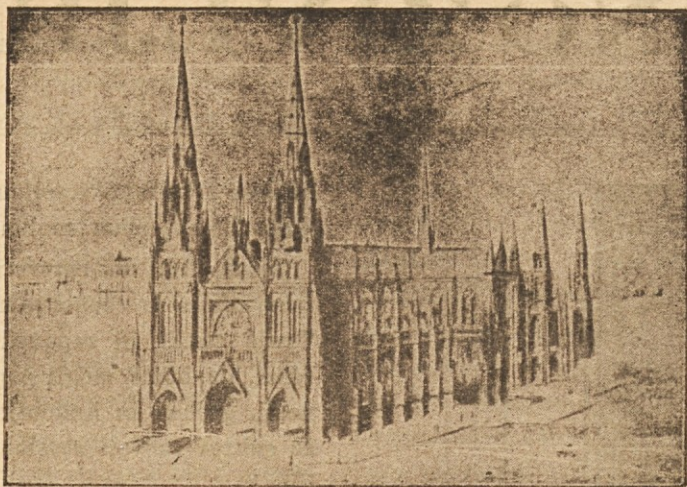
Tebe ljubim, Stvarnik moj,
ki si ohranil me nocoj,
tebi delo posvetim,
dušo in telo zročim.

O Marija, vodi me
po nedolžni poti
in ob smrti pridi mi
z Jezusom naproti.

Sveti angel varuh moj,
bodi vedno ti z menoj:
Stoj mi noč in dan na strani,
vsega hudega me brani!
Prav prisrčno prosim te,
varuj me in vodi me! Amen.

Lujanska Mati božja

Nova lujanska bazilika, ko še ni bila popolnoma končana

Luján

Piše bogoslovec Vladimir Zmet, Bernal FCS

(Nadaljevanje)

Neki braziljski prijatelj mu je preskrbel v ta namen dvoje ilovnatih Marijinih kipov in mu jih je poslal skrbno zavite in v zabojih zavarovane, da bi se na poti ne poškodovali. En kip je predstavljal Brezmadežno, drugi pa Mater Marijo z Jezuščkom. Oba sta se ohranila do današnjih dni, eden v Lujanu, drugi pa v svetišču Sumampa, ki stoji na portugalskem posestvu blizu Tucumana.

Pošiljka je srečno prispela v Buenos Aires, kjer so jo naložili na običajni voz z dvema velikanskima kolesoma, v katerega so vpregli dva vola.

Ko so tretjič prenočili v neki estanciji ob reki Luján in so hoteli naslednje jutro nadaljevati svojo pot — voli nikakor niso mogli potegniti voza, ki so ga bili do tu z lahkoto pripeljali, saj sta bila oba zaboja z Marijinima kipoma prav lahka.

Najprej je mislil voznik, da sta morda vola utrujena tridnevne vožnje in je pripregel še en par. Zaman.

Prišli so tedaj hlapci iz estancije in vozniki in so začeli živati surovo priganjati, zakaj tako lahek voziček bi morali speljati. Zaman.

Razložili so tedaj zaboje in glej — voli

so prazen voz takoj in z lahkoto potegnili. Ko so jih ponovno naložili, je ostal voz spet nepremičen na mestu, kakor prej.

Ko so odprli zaboj, so videli, da je kip, ki ga ni moglo spraviti z mesta četvero močnih živali, manj ko meter visoka Marijina sohica.

Estancijero don Rosendo je dal do nadaljnegaj z največjim veseljem na razpolago svoj dom. V najlepši sobici so postavili skromen altar, na katerem so ustoličili lepi Marijini kip.

Že takoj prve dni je prišlo mnogo kmetov iz okolice, da se na svoje oči in na svoja ušesa prepričajo kaj da je na pripovedovanju, ki se je hitro razširilo po vsej deželi. Iz samega Buenos Airesa so začeli v kratkem prihajati v velikih trumah častit čudodelno podobo in izročati sebe in svoje Marijinemu varstvu.

Tako skromen je bil torej začetek Marijine božje poti v Lujanu.

Danes stoji v Lujanu sijajna cerkev postavljena Materi božji v čast. Posebno tele pomladne dni se zgrinjajo v nji ogromne množice iz vse dežele. Vsakovrstne javne za-

hvale in spominske darove bi bilo komaj mogoče prešteti.

Kakor vsako leto, bom tudi letošnjo pomlad z velikim veseljem obiskal Marijino svetišče v Lujanu in bom pomolil ob njeni prijazni podobi.

Fran Levstik

Naravnost neverjetno je, kako kruto se masčujejo včasih majhne človeške neumnosti in nespameti.

Najboljši dijak ljubljanske gimnazije Fran Levstik je na primer zbolel malo pred maturo, zaradi česar se ni mogel udeležiti zrelostnega izpita. Pozneje pa se je bal, da ne bo naredil izpita z odliko in ga je tako dolgo odlašal, da je ostal odložen, s čimer si je mladi in nadarjeni Levstik zaprl pot v svet in ni mogel ne na dunajsko vseučilišče, ne v ljubljansko bogoslovje.

Tako je vstopil Levstik v nemški viteški red, ki ga je poslal na Češko v olomuško bogoslovje.

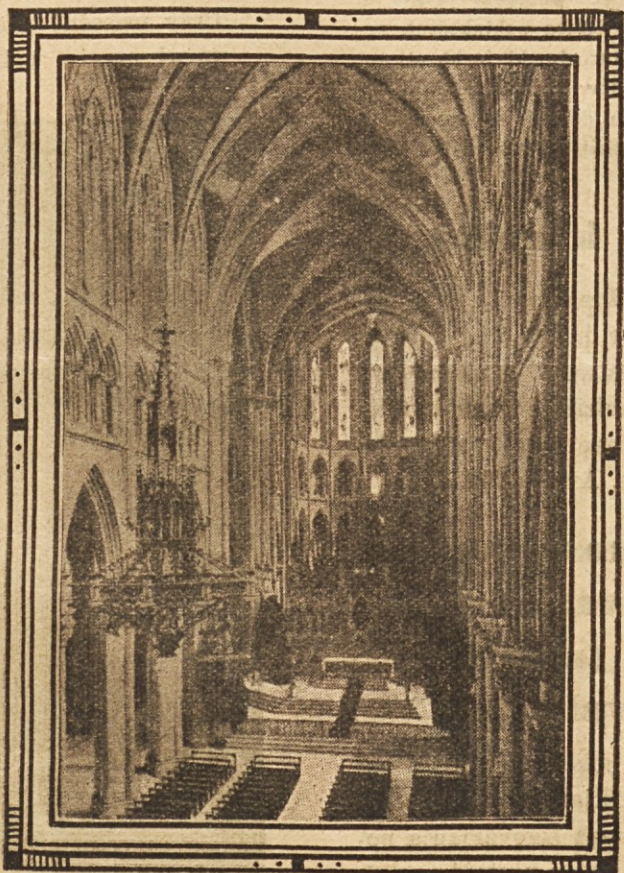
Na Češkem se je Levstik hitro udomačil in priljubil profesorjem in tovarišem. Toda — zaradi nekkih pesmi, ki jih je objavil malo pred svojim vstopom v bogoslovje, in ker se zdi, da res ni imel duhovniškega poklica, čeprav je bil ves čas globoko veren, je bil iz semenišča izključen.

Iz Olomuca je odšel Levstik na Dunaj, kjer je poslušal nekaj časa kot izreden slušatelj dunajske univerze predavanja znamenitega vseučiliškega profesorja — Slovenca doktorja Miklošiča. Toda gmotna sredstva so mu tako popolnoma pošla, da se je moral peš vrniti iz Dunaja v domovino. Zmiraj veder in šaljiv je vrgel zadnji krajcar, ki ga je premogel v reko Muro in jo je veselo mahal domov.

Sedaj se je začelo svojevrstno Levstikovo življenje, revno in borno za njegovo osebo, pa prebogato za slovensko ljudstvo. Kljub velikim, izrednim in priznanim talentom, ni mogel dobiti nikjer primerne službe, ker mu je manjkalo zrelostnega izpričevala. Sedemnajst let se je potikal torej po raznih službah in službicah, ki niso bile ne stalne, ne primerno plačane. Dostikrat zjutraj ni vedel kje, kaj in če bo opoldne obedoval in zvečer večerjal. Kljub temu je bil vedno vesel in je hkrati — stavil temelje slovenske kulture in izobrazbe.

Rojen leta 1831 je bil Levstik po svojem javnem delu skoro Slomškov sodobnik, posebno ker je začel zelo zgodaj s svojim udejstvovanjem v slovenskem javnem življenju. Zanj in za njegovo delo so veljale torej skoro iste žalostne slovenske javne razmere, kakor smo jih že spoznali, ko smo občudovali Slomška.

Kmet je bil takrat še popolnoma odvisen od tujerodnih graščakov in je veljal za manjvrednega človeka. Ravno tako je bila manjvredna njegova slovenska govorica, ki ni imela mesta drugod ko na njivi, v hlevu in k večjem še v cerkvi. Redke šole so bile nemške in so vzgajale svoje učence v nemškem jeziku in v nemškem duhu. Uradi so bili nemški. Uradništvo in vsa slovenska inteligenca izvzemši dela duhovščine in posameznih slovenskih lajičnih izobražencev, je bila nemško vzgojena, je nemško mislila in

Notranjščina lujanske bazilike

nemško med seboj občevala. Tudi meščanstvo je bilo ponemčeno. Ljubljansko mestno občino so imeli v rokah Nemci. V nemških rokah je bil kranjski deželni zbor. Da ne govorim o Koroški, Štajerski in Primorski!

Levstik je dobro razumel, da je v takih razmerah dober svet drag in da bo težko doseči v kratkem času in na hitro kaj pametnega. Več pa je mislil, da bi se dalo vsekakor priboriti, kakor so priborili Slovencem takratni slovenski javni možje, katerim ni mogoče odrekati velikega navdušenja, katerim pa je razumljivo manjkalo globoke slovenske izobrazbe, dalekovidnosti in odločnosti.

Z vsem ognjem se je vrgel torej mladi, navdušeni, nadarjeni in izobraženi Levstik v to mlado leposlovno, znanstveno in politično slovensko življenje.

Levstikov glavni pomen je v leposlovju. Lahko se reče, da je polagal Levstik temelje novjšemu slovenskemu slovstvu.

Levstikovo glavno načelo je bilo, da je treba pisati slovenski jezik tak, kakor živi, se oblikuje in raste med preprostim kmečkim ljudstvom. Če res hočemo kaj dobrega nuditi slovenskemu ljudstvu, je moramo preje poznati, kako živi, kaj misli, česa potrebuje. Naša književnost se mora nasloniti na ljudsko izročilo, na našo zgodovino, na naše navade, na naše pravljice in povesti.

Levstik ni samo učil, marveč je takoj — sedem in dvajsetleten — napisal tudi povest, kakoršnih si je Slovencem želel, Martina Krpana.

Ta povest je še danes vzor slovenskega pripovednega spisa. Bodisi po snovi, bodisi po čudovito lepem jeziku. Ne samo preje, marveč tudi še dolga leta pozneje nismo mogli pokazati Slovenci nič lepšega, kakor je Levstikov Martin Krpan. "Kar je naših boljših pisateljev, vse je šlo za njim; saj je bilo pa tudi prav", je pravilno ugotovil znameniti Levstikov rojak in prijatelj Josip Stritar, po letih za spoznanje mlajši, ki ga je pa za dolgo vrsto let preživel.

Druga znamenita Levstikova knjiga so bile "Napake slovenskega pisanja", ki jih je razložil istega leta 1858, ko je napisal Martina Krpana, in je v njih skritiziral napačno, neslovensko pisanje takrat pisarjev slovenskih ljudi, s čimer si je nakopal obilo hudih nasprotnikov, kar je Levstik dobro vedel,

zagovarjal pa se je, da je Slovencem kritika tako potrebna "kakor vsakdanji kruh" in da "kdor Slovincem dobro hoče, naj z mano reče: Bog živi kritiko!"

Tako razborit, vsestranski in neustrašen človek se seveda ni mogel omejiti izključno na leposlovje. Pred vsem je zašel tudi v politiko.

Takratni slovenski politični boji so bili predvsem narodnosti: Slovenci so hoteli svojih narodnostnih pravic, ki jim jih Nemci niso hoteli dati kar tako z lepa. Hkrati so bili tudi socijalni, ker smo bili Slovenci hkrati nižja in gospodarsko zatirana plast.

Ko so predlagali na primer tisti čas slovenski zstopniki v samem ljubljanskem občinskem svetu, da bi se njihovi otroci vsaj v ljudski šoli učili slovenskega jezika, je nemška večina ta predlog odklonila. Ravno tako so imeli Nemci večino v Kranjskem deželnem zboru. Ko je stavil dr. Bleiweis isti predlog tudi v kranjskem deželnem zboru, ga je večina ravno tako odklonila. V dunajskem državnem zboru niso mogli Slovenci ničesar doseči proti ogromni nemški večini.

Takratni zaslužni slovenski list "Novice" se ni skoro nič bavil s politiko. Zato so sklenili nekateri rodoljubi ustanoviti slovenski političen časopis, ki bo informiral ljudstvo o vseh krivicah, ki se mu gode.

Uredništvo tega novega lista — Naprej se je imenoval — je bilo poverjeno Levstiku. Začetkom leta 1863 je izšla prva številka. Boril se je za zedinjeno Slovenijo, zaradi česar sta prišla pred sodišče urednik in lastnik, in list je moral prenehati.

Levstik se je za nekaj časa popolnoma posvetil politiki. Uverjen je bil, da smo svojih neuspehov krivi tudi Slovenci sami, zato je ostro kritiziral slovenske politične voditelje, kar mu je nakopalo obilo sovražnikov, katerim se je moral celo umakniti iz domovine na Dunaj h svojemu rojaku in prijatelju Stritarju.

(Dalje prihodnjič)

ARGENTINSKI FILMI

Piše Franc Dalibor

II. FILM: LOTERIJA, KONJSKE DIRKE, QUINIELA IN RULETA

(Nadaljevanje)

Quiniela je preračunana na slepoto revnega ljudstva. Premožnejši jo redko igrajo. Zato je quiniela za ljudski blagor večja nesreča kot loterija. Uničuje namreč najrevnejše ljudske sloje.

Človek, ki se razume nekoliko na računstvo in matematiko ter more in hoče riskirati par tisočakov, lahko uniči vsako quinielo in se sam obogati. Samo da preprosto ljudstvo ne razume toliko računstva in da tudi tistih par tisoč pesov nima na razpolago.

Mi Vam bomo povedali celo čisto točen in natančen račun, kako lahko vsakdo obručuna s quinielo.

Vzemimo, da stavite na številke tukumanske loterije, ki igra vsako soboto.

Iz izkušnje vem na primer, da številka 5 že par mesecev ni izšla kot terminacija, da ni bila zadnja pri glavnem dobitku. Začnem jo torej staviti. Prvo soboto en pesos. Nič. Drugo soboto dva pesa. Nič. In tako dalje vsako naslednjo soboto po en peso več. De-

vetkrat sem izgubil, deseto soboto, ko sem stavil deset pesov na enkrat pa sem zadel. Izgubil sem torej 55 pesov. Dobil pa sem 80 pesov in imam torej 25 pesov dobička.

Ako do desete stave številka 5 še vedno ni izšla kot terminacija, moraš začeti povečati stavo za pet pesov. Po matematičnem računu mora iziti številka 5 na vsakih sto žrebanj desetkrat kot terminacija. Nič zato, če ne izide tekom prvih 20 žrebanj. Bo pa zato pozneje tem česče izšla.

Igra gornjih deset tisoč je ruleta, pri kateri je mogoče dobiti, še lažje pa izgubiti v kratkem času prav fantastične svote. Kljub temu ruleta ne povzroča takih nesreč kot quiniela, ker premožnejši sloji pač lažje nadomestijo svoje izgube kakor reveži.

Igra pa se ruleta skrivoma in javno, kot državno patentirana igra. V Buenos Airesu je svojčas mnogo družabnih klubov igralo ruleto in jo najbrže še igrajo.

Ruleta kraljuje posebno v pritlikavi obmorski državi Monaco, ne daleč od francosko italijanske meje.

Kneževina Monaco je ena izmed preredkih držav sveta, ki ne pobira od svojih državljanov nobenih davkov. Ruleta prinaša toliko čistega dobička, da se iz nje krije ves državni proračun.

Hkrati imajo v Monte Carlu (Monaco) tudi neko obmorsko pečino imenovano pečino samomorilcev. Iz nje skačejo namreč v morje kateri so v ruleti izgubili svoje premoženje.

V Argentini imamo po vseh večjih kopališčih državno reglementirano ruleto. Svoje glavno gnezdo ima seveda v Mar del Plata, kakor bi drugače tudi biti ne moglo.

Ruleto v Mar del Plata daje provincijalna vlada v La Plati vsako leto v najem. Navadno kaki francoski družbi. Najemnina znaša za tistih par sezonskih mesecev dva do tri milijone pesov.

Seveda kasira ruleta veliko več dobička. Kakor so poročali časopisi je dala ruleta leta 1931 osem milijonov kosmatega dobička. Čeprav je leta 1931 že začela kriza. Sicer pa ljudje tem bolj igrajo, čim hujša je kriza. Česar si namreč ne morejo pridobiti z delom hočejo dobiti v loteriji.

Zadnjih par sezij je bila ruleta v Mar del Plati zaprta. Bivša radikalna vlada ni dovolila obratovanja. Ljudje božji, ali verjamejte, da so bili zaradi tega hoteli in penzije svetovnega kopališča na pol prazni? Jasno je, da prihaja dobršen del občinstva zato v Mar del Plata, da priigra ali zaigra na ruleti, in ne zato, da si odpočije svoje živce. Ko je bila ruleta v Mar del Plati zaprta, je odšel dobršen del argentinskih gostov na letovišče v Montevideo, kjer je ruleta neprestano obratovala.

Ko sem živel svoječasno pet mesecev v Mar del Plati, sem obiskal nekega večera tudi ruleto. Toliko, da sem jo videl. Biti namreč v Mar del Plati in ne obiskati rulete bi se reklo biti v Parizu in ne si ogledati Eifelovega stolpa.

Neki znanec-Švicar me je povabil prijaznega večera v ruleto. Iz previdnosti sem vzel s seboj samo dvajset pesov, ki sem jih tudi srečno pustil v igralnici.

Obisk igralnice ni tako enostavno stvar,

kakor bi si kdo mislil. Biti moraš član kluba ali pa biti vsaj vpeljan po kakšnem članu. Članarina stane pesto pesov za eno sezijo! Poleg tega morejo moški obiskati igralnico samo v salonski obleki ali smokingu.

Igralnica ima osem igralnih dvoran, v vsaki po šest igralnih miz, okrog vsake mize pa prostora za kakih dvajset igralcev.

Sredi mize je postavljeno kolo sreče. Igra se 36 številčk. Najmanjša stava je en peso na številko.

Kdor hoče igrati gre torej k blagajni in si kupi nekaj "fichas", znamk, za znesek, ki ga misli zaigrati. Kupiš si lahko Fichas po \$ 1, 5, 10, 20, 50, 100, 500, 1.000. Vsaka ficha ima drugo barvo in vklesano vrednost. Narejene so iz neke posebne kemične sestavine in jih ni mogoče ponarediti.

Vsako igralno mizo nadzoruje po en "croupier", uradnik, ki igro vodi, kasira fiče, ki so izgubile in izplačuje morebitne dobitke. V rokah ima neke vrste grabljice in kar z grabljicami potegne h sebi fiche, ki so doigrane.

Moj znanec-Švicar mi je pravil, da tak croupier lahko zasluži do petnajst tisoč pesov na sezijo. Delajo na provizijo. Bo pa v Mar del Plati kakih 50 vseh croupier-jev. Večinoma so Francozi, ki spretno izrabljajo razliko letnih časov. Od maja do septembra žive v Monte Carlu, ko pa pride poletje v Argentino, se preselijo v Mar del Plato. Njihova služba je silno odgovorna in naporna, čeprav delajo samo po šest ur na dan. Kljub temu se kar tepejo zanjo, čeprav si je treba mesto drago plačati.

"A giorno" razsvetljene igralne dvorane v Mar del Plati in njihovo vrvenje in drvenje, to je ko bajka iz tisoč in ene noči. Strasti ki valovijo po obrazih igralcev bi bile vredne Murillovega čopiča. Značilno je, da se skoro bolj vdajajo igri ženske ko moški.

Igralni saloni v Mar del Plati so vsaj tako razkošni, če ne bolj, kakor saloni v Monte Carlo. Kar pa argentinskim bogatašem in igrašem ni dovolj. Pred kratkem je krožila po argentinskem časopisju vest, da se bo gradil v Mar del Plati nov kasino za petnajst milijonov pesov, ki bo največji in najrazkošnejši na svetu. Objavljen je bil že tudi njegov načrt.

Tudi v Mar del Plati si vsako leto konča kdo življenje, ker je zapravil vse svoje premoženje v igralnici. Eno samo noč se namreč lahko iznebiš v Mar del Plata še tako velikega bogatstva. Igralca prevzame včasih strast, da bi prodal hlače in nadaljeval igro.

Cele estancije so bile že zapravljenе na ruleti v Mar del Plata.

Če zmanjka kakemu bogatemu estancijeru denarja, gre enostavno k blagajni, kjer mu dajo podpisati "pagaré", menico za recimo deset tisoč pesov, za kar mu odštejejo fichas mesto gotovine. Če menica ni o pravem času plačana, mu enostavno zarubijo živino ali poženejo celo estancijo na boben. Jojme, koliko trdnih eksistenej je uničila ruleta!

Dogaja se, da se pripelje kakšen strasten igralec v igralnico z novim luksuznim avtomobilom, domov pa odide lepo peš. Zaigral ga je.

V Mar del Plati sem se seznamil med drugimi tudi z bivšim vseučiliškim profesorjem v Švici doktorjem B., ki se mi je predstavil kot Privatgelehrte-zasebni učenjak. Svojčas je predaval matematiko, računstvo. Ko se je nekaj sprl s svojimi tovariši in predstojniki, je odšel v Argentino. Par let je skromno živel z raznimi instrukcijami. Jaz sem ga spoznal leta 1926.

Mora biti res velik računar, če je izvohal, kako je mogoče od rulete prav dobro živeti.

Ko sem v njegovi družbi obiskal Mar del Platsko ruleto, sem se naravnost čudil, kako ga nimajo igralne strasti v nobeni oblasti. Nepremično kot mramor je sedel, z be-

ležnico in svinčnikom v rokah. Včasih nisni staval po pet do deset iger zapored. Kadar pa je staval, je skoro vedno uganil.

Bil je vdovec in je preživel vse poletne mesece v Mar del Plati. Z njim je bila hčerka, dvajsetletna, preje grda ko lepa mladenka. S hčerko sta se vrstila: neprestano je bil eden v igralnici, gospodična hčerka od dveh popoldne do osmih zvečer in gospod oče od osmih zvečer do dveh zjutraj. Druge ure sonamreč igralne dvorane zaprte.

Ko sva se že par mesecev poznala in večkrat rasgovarjala, mi je odkril par svojih tajnosti.

(Nadaljevanje)

STORŽEK

Po LORENZINI — LOVRENČIČU

(Nadaljevanje)

XV.

Opogumljen po tej prvi zmagi, se je s silo iztrgal iz kremljev razbojnikov in preskočivši obcestno mejo, je začel teči čez polje. Razbojnika pa za njim ko dva psa za zajcem; oni, ki je prišel ob taceo, je tekkel kar po eni nogi — kako, kdo ve.

Po petnajst kilometrov dolgi dirki je Storžek omagal. Prepričan, da je po njem, je splezal po deblu na visoko smreko in sedel na njen vrh. Razbojnika sta skušala priplezati za njim, a na dosegu polovice debela, sta zdrčala nizdol, padla na tla in si odrle roke in noge.

Brez upa zmage pa le še nista ostala: nabrala sta pod smreko butaro dračja in jo užgala. Preden bi izgovoril "ne", je začela smreka goreti in se kaditi kakor sveča v vetru. Storžek, videč, da prodirajo plameni vedno više, ni maral čakati usode pečenega goloba in je ko za stavo mojstrsko skočil z drevesa in začel znova teči čez polja in vinograde.

Razbojnika pa za njim, ne da bi se upehala.

Medtem se je začel svetlikati dan in dirkali so še vedno. Kar obstane Storžek pred nepričakovano oviro, ki mu je vzela sapo: pred njim se je širil globok jarek, po katerem je tekla ko kava umazana voda. Kaj početi? Ena, dva, tri! je zakričal dondek, se krepko zaletel in skočil z enega brega na drugi. Tudi razbojnika sta skočila, a ker nista vzela prave mere, sta zletela — štrrr-bunk!... na sredo jarka. Storžek, ki je slišal pljusk in brizganje vode, je, nadaljeval svojo pot, smeje se, zaklical:

"Le dobro se okopljita, gospoda razbojnika!"

In že je mislil, da sta lepo utonila, a ko se je ozrl, da bi pogledali, kako in kaj, je opazil, kako jo sekata oba za njim še vedno v vrsti, puščajoč vodo ko rešeto.

Razbojnika tečeta za Storžkom in ko ga do-
tečeta, ga obesita na vejo starega hrsta

Dondek, ki je prišel ob sapo, je bil že na tem, da bi se vrgel na tla in priznal svoj poraz, a ko je pogledal po okolici, je videl med zeleno temo dreves beliti se hišico, lesketajočo se ko sneg.

"Če bi imel toliko sape, da bi prišel do one hiše, mogoče bi se rešil", je rekel sam pri sebi.

In ne da bi odlašal niti minuto, se je spustil v tek in dirjal skozi gozd, kar so ga nesele noge. Razbojnika pa naprej in naprej za njim.

Po obupnem diru skoraj dveh ur je končno dospel do vrat one hiše in je potrkal.

Nihče se ni oglasil.

Potrkal je v drugič bolj močno, ker je slišal, kako se bliža tapanje korakov in upehano sopihanje njegovih zasledovalcev. Še vedno vse tiho.

Uvedivši, da s trkanjem nič ne opravi, je začel roštati in loputati. Tedaj se je prikazala na oknu lepa Deklica; modre lase je imela in bel obraz ko kip iz voska, oči je imela zaprte in roke prekrizane na prsih in ne da bi premaknila ustnice je spregovorila z glaskom, ki se je dojmil, kot bi prišel z onega sveta:

"V tej hiši ni nikogar. So vsi mrtvi."

"Odpri mi vsaj ti!" je zaklical Storžek, jokajoč in priporočujoč se.

"Tudi jaz sem mrtva".

Komaj je to rekla, je Deklica izginila in okno se je neslišno zaprlo.

"O prelepa deklica z modrimi lasmi", je vzkliknil Storžek, "odpri mi za božjo voljo! Imej usmiljenje z ubogim dečkom, ki ga zasledujejo razb..."

Besede ni mogel končati, ker je začutil, kako ga je zgrabilo za vrat in znana glasova sta grozeče zamrmrala:

"Zdaj pa nama več ne uideš!"

Dondek, ki je videl bliskati se smrtno koso pred očmi, se je tako tresel, da so mu šklepetale v vezeh lesene noge in so zažvenketali oni štirje zlati, katere je imel skrite pod jezikom.

(Nadaljevanje)